

DUHOVNICUL

100 de ani cu
PĂRINTELE JUSTIN

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN,
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2019

DUHOVNICUL

100 de ani cu
PĂRINTELE
JUSTIN

100 de portrete de
Cristina Nichituș Roncea

Se dedică tuturor Justinilor și Justinelor Duhovnicului Neamului, tuturor copiilor României, pentru care știm că Părintele Justin se roagă, neîncetat.

Cuprins

- Părintele Arhimandrit Justin Pârvu, Ziditor de suflete și ctitor de mănăstiri,
Mesajul Preafericitului Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române,
la trecerea în veșnicie a Părintelui Arhimandrit Justin Pârvu / 13
- Testamentul Părintelui Justin, Duhovnicul Neamului,
de Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei / 15
- Părintele Justin Pârvu, Duhovnicul prin excelență, nu a murit și nu va muri niciodată,
de Preasfințitul Calinic Botoșăneanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor / 17
- Părintele Justin Pârvu – Duhovnicul a fost „omul lui Dumnezeu și al poporului român“,
de Părintele Arhimandrit Hariton Negrea / 20
- „La Sfânta Liturghie Părintele avea o lumină supraomenească pe chip“,
de Maica Justina Bujor / 21
- Cum a devenit Cristina Nichituș Roncea fotograf oficial al Părintelui Justin,
de Monahul Filotheu Bălan / 22
- „Fiul lui Dumnezeu Se naște în noi pentru ca și noi să ne îndumnezeim“
Cuvânt la Nașterea Domnului, de Părintele Arhimandrit Justin Pârvu
(10 Februarie 1919 – 16 iunie 2013) / 24
- 100 de portrete cu Părintele Justin la Mănăstirile Petru Vodă și Paltin,
fotografii de Cristina Nichituș Roncea / 26
- Hristos a înviat!
Cuvânt la Învierea Domnului, de Părintele Arhimandrit Justin Pârvu
(10 Februarie 1919 – 16 iunie 2013) / 187

Părintele Arhimandrit Justin Pârvu, Ziditor de suflete și ctitor de mănăstiri

În perioada plină de lumină dintre sărbătoarea Înălțării Domnului la Cer și sărbătoarea Pogorării Sfântului Duh a trecut la cele veșnice Părintele Arhimandrit Justin Pârvu, starețul-ctitor al Mănăstirii Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil de la Petru Vodă, județul Neamț, și duhovnic apreciat de numeroșii săi fii duhovnicești.

Format în atmosfera de rugăciune și înaltă trăire spirituală a Mănăstirilor Durău și Cernica, cunoscute vetre monahale din perioada interbelică, Părintele Justin a îndurat, cu multă credință, încercările temnițelor comuniste de la Văcărești, Jilava, Aiud și Suceava (între anii 1948 – 1964), mărturisind cu mult curaj dreapta credință în vremuri de încercare.

Ca deținut politic, a fost forțat să lucreze în mină, iar apoi ca lucrător forestier, într-o perioadă în care mulți monahi erau obligați să-și părăsească mănăstirile în urma promulgării Decretului comunist 410/1959.

Biruind încercările și nedreptățile vremurilor de prigoană, a revenit în viața monahală, slujind ca ieromonah la Mănăstirile Secu și Bistrița, iar din anul 1991 ctitorind, în apropierea satului său natal, Mănăstirea Petru Vodă și, mai târziu, începând cu anul 1999, în apropierea acesteia, Mănăstirea de călugărițe Paltinu, în care a organizat și o casă pentru copiii săraci.

Monahul, oriunde s-ar afla, este într-o permanentă luptă pentru dobândirea Împărăției lui Dumnezeu și pentru a face cunoscută lucrarea lui Dumnezeu celor din jurul lui. Misiunea lui este de a fi „lumina lumii și sarea pământului“ (Matei 5, 13-14), dar mai ales rugător permanent pentru mântuirea oamenilor.

Când este chemat la slujire preoțească, monahul devine iconom al Tainelor lui Dumnezeu, urmând cuvintelor Sfântului Apostol Pavel: „nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Iisus Domnul“ (2 Corinteni 4, 5).

Părintele Arhimandrit Justin Pârveu a dat speranță celor ce suferă, pentru că el însuși a trecut prin suferință. Celor care au urmat „calea cea strâmtă și cu chinuri“ Dumnezeu le-a făgăduit: „le voi da în casa Mea și în lăuntru zidurilor Mele un nume și un loc mai de preț decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic și nepieritor“ (Isaia 56, 5).

Privind la lumina vieții sale și la mulțimea ucenicilor pe care Părintele Justin Pârveu i-a îndrumat pe calea mântuirii în Hristos, considerăm că trecerea sa la cele veșnice este o pierdere pentru viața și lucrarea pastorală a Bisericii, pentru monahismul românesc și pentru mulțimea credincioșilor care l-au cunoscut.

În aceste clipe de vremelnică despărțire până la obșteașca Înviere, pentru ucenicii săi duhovnicești rămân ca mângâiere rugăciunea și aducerea aminte a cuvintelor ziditoare de suflet pe care le adresa tuturor.

Ne rugăm ca Hristos Domnul, Cel răstignit, înviat și înălțat la Cer, să odihnească sufletul slujitorului său Justin arhimandritul în loc luminat, în loc de odihnă, de unde au fugit toată durerea, întristarea și suspinul; și să-i ierte orice greșală a săvârșit el cu cuvântul, cu fapta sau cu gândul, ca un Dumnezeu bun și iubitor de oameni!

Veșnică să-i fie pomenirea din neam în neam!

Cu părintești binecuvântări și condoleanțe pentru obștea mănăstirii,

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

(Mesajul Preafericitului Părinte Daniel la trecerea în veșnicie a Părintelui Arhimandrit Justin Pârveu)

Testamentul Părintelui Justin, Duhovnicul Neamului

După ce a dus o viață adâncă, înălțătoare, curată, tulburătoare și sfântă, părintele Justin Pârnu s-a îndreptat spre împărăția Cerurilor, Împărăție pe care Părintele a pregustat-o încă din această viață, dobândind-o aici, pe deplin în lumina cea neînserată a lui Dumnezeu. S-a dus la Hristos, fără de care nu a conceput, din tinerețea lui până pe patul de suferință, să trăiască vreo clipă. A fost conștient de faptul că în Hristos trăiește, viață și se mișcă. S-a născut în cer, cum spuneau creștinii altă dată, după ce a fost binecuvântat de Dumnezeu să se nască într-o împărăție cerurilor încă din această lume. S-a dus la frații și surorile sale de suferință, care au plecat din această viață cu multă vreme înaintea sa. În ultimele zile ale vieții sale, în chilia de alături, într-un moment de har, a mărturisit un Testament, legământ care să fie pentru cei care mai rămân pe

acest pământ, care să fie împlinit de cei care rămân în urmă. Părintele a ținut să ceară iertare tuturor, a menționat persoana care să-i urmeze în funcția de stareț, iar la final a dorit să comunice patru lucruri poporului român, unui popor pe care el cu durere îl numea „fără stăpân”. Părintele a dorit să comunice patru lucruri prin patru cuvinte, rostite cu greu dar apăsat; patru cuvinte lăsate ca stâlpi de rezistență pentru cei care doresc să-i urmeze drumul sufletului său: în primul rând, Unitate în orice situație, în al doilea rând Pocăință multă, astfel încât Dumnezeu să ne ierte de prea multele noastre păcate, în al treilea rând, părintele Justin a spus că în Biserică trebuie să fie Ascultare, și toate așezate sub egida Rugăciuni de zi și de noapte.

Unitate, Pocăință, Ascultare și Rugăciune, sunt credem noi cei patru stâlpi, cele patru picioare ale tronului pe care stă Stăpânul acestui neam, Hristos Domnul. Acest Testament l-a rostit în numele lui Dumnezeu Atotțiitorul, căruia I-a închinat viața, cu durere pentru neamul său și cu dragoste nesfârșită pentru familia creștină. Căci acestea au fost cele trei altare cărora Părintele Justin li s-a consacrat: Dumnezeu, Neamul său și Familia Creștină. În aceste trei altare el a viețuit, s-a rugat și în cele din urmă s-a jertfit. Despre credința în Dumnezeu și neamul său el mărturisea adesea, spunând:

„Credința în Dumnezeu este tot ce dă frumusețe neamului nostru. Forța unei națiuni este credința Dumnezeu“.

Iar despre neamul său, îl definea adeseori în următoarele cuvinte:

„Neamul este mama mea, tatăl meu, fratele meu, sora mea. Neamul este vecinul meu, satul meu, comuna mea și județul meu și toți înaintașii noștri, cu moșii și strămoșii lor, ce se odihnesc în pământul acesta, și tot cel ce vorbește aceeași limbă, are aceeași credință și năzuiește aceleași idealuri. Acesta este neamul, nu e nici o noțiune așa de periculoasă“.

Iar pentru Familie, atât de încercată în tinerețea sa, după război dar mai ales, poate mult mai încercată în vremurile din urmă, Părintele avea următoarele cuvinte:

„Familia este valoarea pe care se întemeiază o națiune. Avem nevoie de o Familie sănătoasă pentru că aici se formează viitorul bărbat de stat, aici se formează geniul, eroul, mucenicul și sfântul“.

Având în gând pe Dumnezeu, neamul său și familia creștină, părintele Justin Pârnu a dorit să stea permanent de veghe. Cuvântul său de foc, glasul său de trâmbiță, tonul categoric, ferm și sever, au fost auzite când i-a întâmpinat pe toți batjocoritorii de Dumnezeu, trădătorii de țară și atentatorii la viața familiei. Prin intuiția-i de excepție, Părintele a avertizat că prin acești batjocoritori pătrunde în neamul și pământul său păgânătatea manifestată în foarte multe feluri, păgânătate care dorește să-L alunge pe Dumnezeu din viața oamenilor, păgânătate care dorește să-i dezlege pe români de valorile neamului și să afecteze întru adâncime familia creștină. Pentru aceasta Părintele Justin dorea să fie de veghe și să sensibilizeze pe cei din jur sau pe cei mai de departe să stea de veghe pentru ca să nu se ajungă – așa cum spunea Părintele Justin – la căderea cea din urmă, pe care o definea astfel:

„Căderea a început în momentul în care Biserica lui Dumnezeu a fost lovită la rădăcină, când Patria a fost înjosită de conducătorii ei și Familia creștină a fost desconsiderată“.

Dar dincolo de tonul său categoric, de cuvântul său ca o sabie cu două tăișuri – după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, sabie care pătrunde până la încheieturi, până la despărțituri între oase și măduve, între suflet și duh – dincolo de această fermitate cu care își prezenta mărturisirea despre Dumnezeu, despre neamul său și despre familie, Părintele Justin era omul blând, sensibil, gîngăș, deschis, era Duhovnicul, era iubitorul de oameni și odihnitorul de suflete.

Mulțumim Preasfintei Treimi pentru că a binecuvântat ca părintele Justin Pârnu să se nască pe pământ românesc și pentru că l-a apărut în vreme de prigoană cruntă. Mulțumim lui Dumnezeu pentru că i-a dat părintelui puterea mărturisirii în vremurile acestea atât de tulburate pentru neam și pentru familie.

Înaltpreasfințitul Părinte Teofan,
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei
(Cuvânt rostit la slujba de înmormântare a Părintelui Justin)

Părintele Justin Pârvu, Duhovnicul prin excelență, nu a murit și nu va muri niciodată

Părintele arhimandrit Justin Pârvu a fost un model în toate. Era un părinte care avea o sinceritate vecină cu inocența. Viața și-a trăit-o în ritmul și cadența fericirilor, iar vorba lui filocalică lăsa să se întrevadă permanenta lui legătură cu Dumnezeu. S-a strămutat la cele veșnice la 16 iunie 2013 și a fost înmormântat sub tâmpla ctitoriei sale, pentru ca astfel să fie nelipsit de la slujbele Bisericii, precum și din viața pelerinilor închinători.

Părintele stareț arhimandrit Justin Pârvu este considerat a fi un dar al lui Dumnezeu pentru Sfânta noastră Biserică. Viața Sfinției sale a fost o viață plină, în egală măsură, de Taboruri și Golgote.

Până-n 1948, când a fost întemnițat, sfinția sa s-a bucurat de dragostea părinților și a fraților lui,

precum și de frumusețile și valorile spirituale ale Ortodoxiei, descoperite, parte dintre ele, ca viețuitor la Mănăstirea Durău, la poarta căreia a bătut în 1936, când avea doar 17 ani, și pe seama căreia a fost hirotonit preot, câțiva ani mai târziu, în 1941, de către Preasfințitul Valeriu Moglan, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor.

Ruperea Ardealului de Nord-Vest, a Basarabiei și a Bucovinei de trupul patriei mame, România, l-a îndurerat nespus de mult pe tânărul slujitor, care și-a iubit, în egală măsură, Țara și Biserica, două noțiuni sfinte pentru cuvioșia sa. Această dragoste de Țară l-a determinat să se înroleze în armată, ca preot misionar, și să participe la cel de-al doilea Război Mondial, ajungând până la Don.

Întors de pe front în 1944, 4 ani mai târziu, în 1948, părintele arhimandrit Iustin Pârvu a fost arestat, judecat și condamnat pentru simplul motiv că a mers în pelerinaj cu icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului de la Mănăstirea Durău prin satele de pe Valea Bistriței. Timp de șaisprezece ani (1948-1964), alături de mii de români condamnați (preoți, călugări și călugărițe, profesori, doctori, ingineri, precum și alte categorii sociale importante), a fost închis și torturat în beciurile securității și în temnițele comuniste de la Roman, Suceava, Văcărești, Jilava, Aiud și Gherla sau în minele de plumb de la Baia Sprie, sau în colonia de muncă infernală de la Periprava – Delta Dunării, sau în Centrul de reeducare de la Pitești, pe motive politice și/sau de credință.

În celulele închisorilor, sfinția sa a învățat, cum doar cei care au trecut prin astfel de încercări o știu, ce înseamnă foamea, frigul, tortura, bătăile, umilințele, privarea de somn, de lumină, de aer, de comunicare. Într-un cuvânt, ce înseamnă să nu mai fii persoană, ci număr.

În 1964, părintele stareț arhimandrit Justin Pârvu, ieșit cu zile din închisorile comuniste, s-a angajat timp de 2 ani (1966) ca muncitor forestier după care, cu îngăduința ofițerului de securitate care îl avea sub observație, s-a întors ca preot slujitor și duhovnic în Mănăstirile Secu (1966-1975; 1990-1991) și Bistrița (1975-1990).

Odată cu revoluția din 1989, părintele arhimandrit Justin Pârvu a început să-și trăiască visul. Așa se face că, având binecuvântarea Părintelui Patriarh Daniel, pe atunci Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, sfinția sa a pus piatra de temelie a Mănăstirii Petru Vodă, cu hramul Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil, lucrare finalizată în anul 2000. Da, construirea acestei mănăstiri a fost împlinirea unui vis pe care sfinția sa l-a avut încă de pe vremea când scormonea ca deținut măruntaiele unui munte din Baia Sprie, înainte de a gusta din suferințele închisorii de reeducare de la Pitești.

Tihna și frumusețea locului, racla cu relicvele unor oameni sfinți care au sfârșit în închisorile comuniste, cu precădere ale celor de la Aiud, precum și prezența părintelui stareț arhimandrit Justin Pârvu au făcut, deopotrivă, ca Mănăstirea Petru Vodă să devină, întocmai mănăstirilor de tradiție din țară și străinătate, un loc de pelerinaj și de trăire duhovnicească prin excelență.

Sfinția sa a fost un părinte cu o ținută și o prezență harismatică fascinantă, rupt fiind parcă din frescele lui Grigorescu. Era un tradiționalist și un pravilist prin excelență, întocmai marilor noștri duhovnici, un postitor și un rugător neîntrecut, toate acestea fiind susținute de o smerenie autentică, niciodată convențională. Nu era un extremist și nici un exclusivist, deși uneori lăsa o astfel de impresie. Atitudinea sfinției sale, categorică în anumite momente sensibile pentru Biserică, a fost binevenită și chiar apreciată și respectată.

Ca duhovnic, părintele stareț arhimandrit Justin Pârvu a realizat marea performanță a Duhovnicului de a nu fi doar un simplu confesor, ci și un prieten al fiecăruia dintre fiii săi duhovnicești. Nu încălca și nu constrângea niciodată voința ucenicilor săi, convins fiind de faptul că o supunere din constrângere nu are, evident, nici o valoare spirituală. Cerea penitențelor ascultare liber consimțită. În aceste condiții, cel care se spovedea la sfinția sa trăia în dialogul cu el sentimentul redescoperirii sale, al aflării vocației sale autentice. Altfel spus, sfinția sa nu era decât un instrument al lui Dumnezeu, sub epitrahilul căruia s-au format și au crescut duhovnicește nenumărate suflete, s-au dezlegat mulțime de păcate și s-au călăuzit purtătorii Crucii lui Hristos spre Împărăția lui Dumnezeu.